

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa T. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

DIMECRES DE CENDRA

La processó de la Bona Mort

El culte de la carn

El Carnestoltes és el comiat a la carn. Ens acomiadem contrits de la carn amb una orgia de carn.

Foragitada aquesta dels menús, enterrada la sardina, comença el regnat del bacallà i del peix.

Tot l'any hem estat pecant i quan pensem

penedir-nos, fem un àpat monstre, de tres dies i tres nits, i agafem la darrera indignació.

Això de la darrera és un dir, perquè atipant-se de llagosta i d'ostres de Marennes, s'ofèn més a Déu encara que menjant llo-millo amb mongetes i mitjanes de vedella rebossades. Afartar-se de verd i de llegums sí que és injuriar a l'Altíssim, que, per alguna cosa ha fet l'aviram.

La Quaresma, amb peix fresc, no és gens avorrida.

Després d'haver-se encès la sang tot l'hivern amb el vi laietà i la botifarra de Centelles, els filets de llenguado i el lluç de palangre, per tirar una mica d'aigua al foc o al vi, són una necessitat.

De totes passades, la carn triomfa sempre, perquè el peix bo també és carn, i és més fòsforic i afrodisiac que els biftecs i

fins que el mateix Eròtyl i que les pastilles Hèrcules.

I quan la carn fos completament desterrada de les taules, romandria l'altra carn, la de la dona, i aquesta és immortal.

La pujada de la saba, l'adveniment de la primavera, tant o més que la santa religió, exigeixen ara el règim vegetarià, tan convenient per a la salut del cos com per la de l'ànima i per a guanyar el cel.

L'evolució de l'intel·lectualitat cap al republicanisme

A Madrid, l'Onze de Febrer, va tenir més solemnitat i hom l'ha celebrat aquest any més grandiosament que a Barcelona. Per què?

A això, sens dubte, va ésser degut el que aquí no es manifestés amb tota sa majestat l'opinió republicana.

Si s'haguessin deixat celebrar banquetes i reunions a la nostra ciutat, l'onze de febrer d'enguany potser hagués devingut històric.

Des de cert punt de vista, ja ho és.

El fet que s'està observant a Madrid, i que indiquem a la capçalera d'aquest article, és molt significatiu.

Hi ha, en efecte, a Espanya una evolució de la intel·lectualitat envers el republicanisme.

Aquest interessant fenomen és més evident a la cort que enlloc.

Als banquetes republicans de l'onze de febrer han assistit i han fet pública declaració de fe republicana, Pérez de Ayala, Lluís Bello, Enric de Mesa, Joaquim Dicenta (fill), Antoni Machado, Jiménez Ania, Gregori Marañón, Leopold Alas, Manuel Azaña, Rivas Cherif, Sánchez Ocaña, Lluís de Tàpia, Lluís Bagaría i altres escriptors, ateneïstes, catedràtics, advocats, metges, etc.

Els anomenats i els que callem per manca d'espai, constitueixen, per llurs capacitats reconegudes i llur prestigi indiscutible, un ver Estat Major de la intel·ligència.

Amb aquests homes, si la república fos demà cridada a governar, podria oferir a la nació un ministeri notable.

L'evolució de la intel·lectualitat madrilenya cap a l'esquerra és un fet interessantíssim que obre el cor a l'esperança i fa concebre les més falagueres il·lusions.

No mengeu gaire carn aquesta Quaresma, si no esteu bé de l'estómac i si no aneu molt calents d'armilla.

Fer dinars de senyor costa car. L'entrecot està pels núvols. I l'artritis mata més gent que la guerra.

A més a més, la Santa Mare Església, ens recomana la sobrietat.

Ja sabem que tot el que diem és inútil i per això ho diem.

Si un sol dels nostres lectors ens hagués de fer cas i mengés un dia bacallà per la nostra culpa, ara mateix trencaríem la ploma i ens tallaríem la mà amb què haguéssim aconsellat l'austeritat, l'abstinència i el dejuni.

Res de dejunis. Res d'anar-se'n al llit sense sopar, com bons espanyols.

No. No som nosaltres partidaris del bacallà. Entre Carnestoltes i la Quaresma, preferim Carnestoltes.

La carn és sagrada. La carn és el temple de l'esperit. La carn és el paganisme: nosaltres no som cristians: som pagans.

La carn que ara enterrem, que ara tanquem al sepulcre i al presiri de la Quaresma, tindrà ben aviat la seva resurrecció, la seva apoteosi.

Mentre aquesta arriba, i ara que la glòria de la carn transitòriament s'eclipsa i mor, cridem amb totes les nostres forces: Visca la carn!

ANGEL SAMBLANCAT

Organització política de la democràcia

Georges Rénard acaba de publicar un llibre de propaganda democràtica, on estudia les formes polítiques de França.

"Nosaltres—diu— vivim sota un règim nominalment democràtic. Tenim el sufragi universal, però és desigual i incomplet; el poble és qui fa les lleis, es governa ell mateix, és l'amo dels seus destins. Pura aparença... La democràcia és a França un estat de disbauxa; la república no és res més que una forma buida on és precís de fer-hi entrar costums i institucions verament republicanes... La nostra Constitució que, per una rara paradoxa, fou l'obra d'una assemblea on dominaven els adversaris de la República, és plena de supervivències

monàrquiques... La nostra administració guarda l'empremta de la mà de ferro de Napoleó... El nostre codi consagra els privilegis dels potentats..."

La pintura que fa Rénard del seu país no és gaire seductora. Tanmateix, es podrien carregar molt les tintes fosques si hom la volgués aplicar a molts altres països que també es creuen democràtics.

Però el que és més interessant del llibre de Georges Rénard és el que diu que cal fer.

Georges Rénard subratlla les malifetes dels professionals de la política. Tanmateix, indica la necessitat que tenen tots els professionals de fer política, una política re-

jovenida, gràcies a la qual, el govern dels homes sigui reemplaçada per l'administració de les coses.

A aquest treball, les organitzacions obres hi deuen participar.

Es necessari, també, en primer lloc, que el poder legislatiu domini tots els altres poders. Per un sistema de legislació directa és necessari que hom noti, cada dia menys, els individus i, de més a més, les coses. El referèndum, la representació proporcional i el dret d'iniciativa, ens deuen d'ésser concedits. Tenim el deure d'exigir-ho.

Cert que calen les cambres; però perquè siguin útils els interessos generals del partit deuen poder-s'hi expressar.

Es necessari també organitzar una bona execució de les lleis; establir el poder executiu; simplificar els rotatges administratius; adaptar la policia al règim democràtic; assegurar la independència de la justícia, i fer-la severa, certament, però humana i, sobretot, preventiva; perfeccionar la instrucció pública, millorant les condicions dels mestres i deixebles...

Com pot veure's, l'obra de Georges Rénard té, no solament un interès per als francesos, ans per a tots aquells països que vulguin jugar net i esdevenir democràtics.

Es llàstima, tanmateix, que entre nosaltres no s'escriguin obres d'aquesta mena. La nostra condició social milloraria.

La visita

Un conegut senyor de l'aristocràcia barcelonina s'arruïnà sobtadament. El mateix dia, en un accident d'automòbil, moriren la seva muller i dos fills.

Anà a donar-li el condol un ex-condeixeble seu, home molt pietós.

—Déu us ha volgut visitar...

El malaurat no li deixà dir res més:

—Hauria pogut passar-ne molt bé de la visita!

QUARESMA

—Cregui, senyora Quaresma, que a mi no em fa res dejunar.

—Ja ho veig, noieta tendra, que estàs prima com un bacallà.

Futurisme o ximpleria?

Ha vingut en Marinetti

—un italià "guillat"—, a parlar de futurisme al teatre Novetats.

No creiem pas en la vida havé oït tants disbarats, com els que va dir aquest home, en francès i italià.

Va recitar-nos poemes (?).

Alguns els va dir lladrant, escarnia un gos que "aborda".

Redeu! El gos que bé el fal

Va elogiar futuristes,

el nostre "Sánchez-Juan",

que si acàs vol emportar-se'l

li donarem de bon grat,

junt amb els seus grans poemes,

que aquí no els entenem pas.

I, qui és en Marinetti?

Carai! Això ni ell ho sap.

Sabem que va dir un dia

(oh, futurisme fatal!),

que els museus i biblioteques

haviem d'ésser cremats.

No som pas del seu criteri;

creiem que fóra més sa

agafar els futuristes

i tancar-los per "guillats".

Futurisme o ximpleria

Per a mi és ben igual.

Mireu si és gran un poema

que féu en "Sánchez-Juan":

diu: "Núvia: Estrella amb cua",

i no diu res més. Ja està!

Si creu que això és un poemal...

Si vol n'hi farem un sac.

Ah!, i el cas d'en Marinetti

és ben digne d'esmentar:

va projectà unes pintures (?)

al teatre Novetats,

i el qui les dipositava

les posava cap per avall

i àdhuc en Marinetti

se'n hi va equivocar,

la que era ben col·locada,

deia que era cap per avall.

Els que aguantavem la llauna

ens va semblar ben igual.

De tota la conferència,

el que més ens va agradar

fou allò del gos que lladra.

Fins els volem proposar

que, juntats els futuristes,

facin un circ ambulat.

¿No troben bona la idea

per lluir llurs facultats?

Que els en foren d'agraïdes

totes les cinc belles arts!

Perquè això del futurisme,

si hom no està ben "guillat",

no ho enten pas gens ni mica.

Es el joc dels disbarats,

sense cap llei ni cap norma.

Si ens haguessin d'explicar

el que escriuen o el que pinten,

que en quedariem de blaus!

Futurisme o ximpleria?

Estem certs que és ben igual.

FLIC

Politica

Tots tenim el deure d'ésser polítics, de sentir i defensar un noble ideal que mení al millorament i progués del poble.

L'home indiferent, que es desinteressa de les necessitats col·lectives i només viu per a satisfer les pròpies necessitats materials, és un home espiritualment mort, perquè li manca l'ideal que faci vibrar la seva ànima i el dignifiqui. Un poble format per gent amorfa, que no tingui consciència del què representa, no pot ésser més que un poble atrasat, incapaç de regir els seus destins.

Les nacions que han assolit un alt grau de cultura i civilitat, les que marquen el camí del progrés i la llibertat, són les nacions on els homes són dotats d'una més perfecta sensibilitat política, que els fa conscients de llurs deures públics. Sols a les nacions que posseeixen aquest grau de perfecció, pot governar la més liberal de les polítiques, la democràcia, el Govern del poble per al poble.

S. COSTA

Un afer tenebrós

La premsa francesa d'esquerra s'ocupa insistentment d'un afer tenebrós, esdevingut no fa molt a París.

Un home, un espanyol, el senyor Paredes, treballava en un despatx, on s'ocupava "d'obres pietoses".

Era un personatge important que rebia i distribuïa sumes considerables.

Un matí se'l va trobar assassinat.

No podia tractar-se d'un robatori, car en la seva taula de despatx, en un calaix obert, hi havia diversos paquets de bitllets que, en tal cas, no haurien estat menyspreats.

Un periodista francès ha interviuat un dels amics de l'home assassinat. Aquest, en comptes de deixar traslluir la violenta emoció que això hauria hagut de produir-li, respongué evasivament:

—No en sé res... Què voleu que us en digui!

Havent-li, però, fet observar el periodista, que un excés de discreció no podria fer més que contribuir a desorientar la justícia, un jesuïta, que assistia a l'entrevista, va respondre amb el peculiar somriure dels fills de Loyola:

—I això què hi fa! Deixeu que es desorienti!

Què us sembla? Un crim ha estat comès. La víctima ha estat un catòlic. I quan la justícia tracta de trobar l'assassí, quan un periodista tracta d'ajudar-la, hom es troba un altre catòlic que murmura somrient:

—Deixeu-la extraviar a la justícia!

Què hi haurà d'amagat i de tenebrós en aquest afer? Perquè tindran interès en què la policia s'extraviï?

Correu de l'estranger

Després de l'atac dels reaccionaris anglesos, contra la jornada de vuit hores.

La premsa proletària de tot el món i fins una gran part de la premsa burgesa, parla obertament contra l'actitud d'Anglaterra que ataca, no solament la convenció de Washington, o la jornada de vuit hores, sinó tota la legislació internacional del treball.

La convenció de les vuit hores no és, simplement, un acord concernent a la durada del treball, sinó l'expressió d'una voluntat de redreçament en l'ordre social.

Tots els comentaris de la premsa obrera corroboren aquestes apreciacions. Vénen a repetir l'opinió del delegat obrer alemany que, en el consell d'administració, resumí el pensament de tots en aquestes termes:

"S'acaba d'encendre un focus d'incendi, que no s'apagarà fàcilment! Un descontent profund es manifestarà entre el proletariat de tot el món!"

Lock-out general de la metallúrgia alemanya.

La Federació de les Indústries Metallúrgiques de l'Alemanya Central ha refusat la decisió arbitral, que acorda un petit augment de salaris.

Les darreres notícies arribades, mentre redactem aquestes notes, és que els patrons han anunciat l'acomiadament en massa dels obrers.

Aquest "paro" afectarà més de 800.000 obrers.

La votació al Japó

Per primera vegada al Japó s'han celebrat eleccions amb sufragi universal.

No cal que subratlem tot el que això vol dir i el que això significa.

Els que creuen que la democràcia està en

crisi, tenen, amb el cas del Japó, un exemple que els desmenteix.

En aquestes votacions la candidatura governamental i la candidatura d'oposició han quedat gairebé empatades. El partit laborista ha guanyat molts llocs a la nova Cambra japonesa.

Tot això és ja una bella realitat. Però encara val més com a promesa del que pot fer aquest poble, tot just desvetllat del somni letàrgic en què el tenien postrat els seus mandarins imperials.

Proposicions soviètiques

El Govern de l'U. R. S. S. ha dipositat a les mans del secretari de la Societat de Nacions el text d'un projecte de convenció sobre el desarmament.

Aquest projecte tendeix a la supressió radical de tots els armaments de terra, de mar i de l'aire en el termini de quatre anys.

Entre tots els projectes més o menys capciosos presentats fins avui a la Societat de Nacions, aquest és, almenys, un projecte clar i contundent.

Ja veurem el què hi responen els Estats burgesos.

L'Amèrica seca

A despit de totes les mesures i de totes les campanyes de propaganda, empreses per les associacions antialcohòliques, el whisky continua bevent-se a tot Amèrica.

Després de la prohibició s'ha registrat un augment de malalties, ja que els metges han fet donar, amb les seves receptes, prop de 160.000.000 milions de litres de whisky. És clar que per a fer una tal consumació d'alcohol cal que tots els malats pateixin particularment de set.

Complot comunista a Portugal

Portugal és un país que està en ebullició perenne.

Ara no es tracta, però, d'una conspiració monàrquica. Es tracta, segons sembla, d'un complot comunista. S'han recollit molts armaments, molts pamflets sediciosos. S'han empresonat també moltes persones.

La inquietud perenne d'aquest poble assenyala ben clarament que hi ha alguna cosa d'injust i de podrit a Portugal.

Petits comentaris

Tanmateix, als Estats Units els costa un xic cara la llei seca, doncs, últimament, la Cambra ha aprovat un crèdit de 40.000.000 de dòlars per als serveis de repressió del contraban d'alcohols.

Llàstima de quantitat que s'esmerça inútilment, doncs als Estats Units, amb tot i la prohibició, es feu com a qualsevol altra nació, i a més a més, pensí el senyor Coolidge, que, amb tal quantitat, es pot ampliar un xic més el programa naval... mentre esperits il·lusionis somniïn amb el desarmament.

Acabades les proeses de l'Atlàntic, els aviadors es preparen per a empreses més gegantines: mentre uns volen anar a la lluna, altres, igualment ardis, fan preparatius per a intentar un raid al Planeta Venus.

Aquests vols planetaris, presentim com acabaran: segurament amb la mort dels qui l'intentïn.

No seria millor esmerçar les energies en empreses més convenientes i necessàries al progrés que en afers tan problemàtics?

Primer Voronoff, amb el seu empelt; després la troballa al jardí del Maharadja de Deshaipur, de la planta prodigiosa, i ara, darrerament, el metge vienès Karl Doppler, qui ha descobert un nou mètode de rejuveniment.

Les proves també han estat fetes amb resultats satisfactoris.

Malauradament, com els procediments anteriors, seran fum d'encenalls.

La vellesa, com la mort, és llei inexorable i l'operació de rejuveniment, quan s'ha pasat la joventut, és impossible retrobar-la. Els anys no passen en va i després de tot, val la pena perllongar la vida?

Quasi quasi que no.

PONCELL

Orientant el públic

Se'ns prega la inserció de les següents ratlles:

Fa uns tres mesos, en concórrer per primera vegada al mercat barceloní una empresa pesquera corunyesa, van publicar-se a la premsa uns solts atacant els armadors barcelonins.

Coincidint amb l'arribada d'un vaixell italià, portant pesca a aquest port, s'han publicat una altra vegada a la premsa altres solts a favor del nou concurrent i en contra dels armadors locals, que amb penes aguanten el negoci, esperancats en favorables circumstàncies.

No ha d'estranyar que coincideixin les dues empreses, si es té en compte que els fracassats de la primera ocupen un primer lloc en la Companyia italiana.

Això esmentat seria suficient per a què el públic sabés a què atendre's respecte la finalitat de la campanya iniciada aquests dies a la premsa, però a l'objecte de què l'opinió no sigui sorpresa per qui, manejan't els sagrats interessos del públic i els de les dues nacions germanes, pretén atreure's les simpaties de les autoritats a favor de negocis purament particulars, la "Unió Nacional d'Armadors de Vaixells Pesquers" es creu obligada per una sola vegada a divulgar les següents manifestacions:

Que al mercat de Barcelona hi concorre peix de tot el litoral espanyol, sense traves ni limitació. Figurant el peix portat pels nostres pesquers escassament un 15 per 100 sobre la totalitat, resultant completament inexacte que els armadors barcelonins exerceixin monopoli sobre aquest mercat.

Que implica ignorància o mala fe atribuir-los-hi influència en els preus del peix, doncs aquest es ven en pública subhasta a la baixa i els compradors paguen pel gènere el preu "que volen".

Que per damunt de totes les combinacions, sempre més fàcils en l'intermediari que en el productor, el peix es ven al mercat central barat, quan n'hi ha en abundància, i s'encareix per motiu dels temporals o coincidències d'escassetat de pesca en diversos litorals, i les aportacions són inferiors al promig normal. Aquest últim cas ha coincidit amb l'arribada del pesquer italià "Merluzzo", els armadors o contractistes del qual, han venut el peix a preus fabulosos, segurament a profit propi i no del públic.

Que els pesquers italians tenen més facilitat que els espanyols en el servei de combustible, mentre que els espanyols vénen obligats a gas-tar el 20 per 100 de carbó nacional, el preu del qual és de 60 pessetes la tona, les classes inferiors, mentre que els italians poden, sense límit, proveir-se de carbó estranger, quines classes més superiors valen 36 pesetes per tona.

Que l'única protecció a la indústria pesquera espanyola queda reduïda a 21 cèntims per quilò de dret arancelari sobre el peix estranger, que representa el 5 per 100 del valor de la mercaderia, que és molt inferior al marge protector que disfruta qualsevol altra indústria espanyola.

Que l'organització comercial, personal directiu i subaltern de què disposa la indústria pesquera espanyola, res té que desitjar a cap dels seus possibles competidors estrangers, malgrat les desventalles que per al seu desenrotllament queden anotades.

Que si, per manca de la deguda i raonable ajuda a la indústria nacional, quedés la nostra en condicions inferiors a l'estrangera de nova concurrència a aquest mercat, la ruïna dels humils capitals que la sostenen i dels mils de famílies que d'ella viuen, no quedaria a benefici del públic sinó a profit d'uns aventurers fracassats en l'exercici de la indústria pesquera nacional, volent obtenir a benefici seu les avantatges que concedeix un govern estranger a una indústria tot just naixent en el seu país.

UNIÓ GENERAL D'ARMADORS DE VAIXELLS PESQUERS

Premi Joan Crexells

S'acaba de fer una obra digna, digna de debò. Es, això, el millor homenatge al pobre Joan Crexells, mort quan començava a donar els fruits esplèndids que ens hauria donat.

S'ha creat un Premi Joan Crexells que serà concedit anualment a una obra literària en prosa catalana, preferentment novel·la.

La recepció d'originals quedarà oberta el primer de març i acabarà la vigília de Sant Joan. Aquest termini podrà ampliar-se, excepcionalment, aquest any.

Així que els contribuents al Premi hagin elegit el Jurat, es faran públics els noms de les persones que el formin.

L'autor de l'obra premiada rebrà 5.000 pessetes en efectiu i l'edició del llibre, en les condicions que fixen les bases del premi.

El Jurat tindrà la facultat de triar una de les obres literàries en prosa publicades durant l'any, si creu que entre les inèdites no n'hi ha cap amb mèrits suficients.

Els originals hauran d'ésser lliurats al secretari de la Comissió gestora, al seu domicili, Ronda de Sant Antoni, 45, principal segona, de tres a cinc de la tarda de cada dissabte.

Això significa, alhora, donar a la literatura catalana aquella dignitat que es mereix.

El menyspreu a la intel·ligència

Es dolorós constatar en la premsa catalana un gairebé absolut menyspreu per a les coses de l'esperit.

Les pàgines dels nostres diaris estan atapeïdes d'informacions d'esport. En canvi, rarament hi veiem cròniques de llibres. Dedicuem tota la nostra atenció a la brutalitat, a la guitza, al cop de puny. Algú diu que així també es fa política, que el futbol és una qüestió política. Potser sí, però és una política negativa, no-intelligent. La política es fa amb el cap i no amb els peus.

Hi ha una excessiva atenció per als esports. Aquesta atenció, aquesta afició—dir afecció no ens sembla bé i no ho volem dir—faran una generació de cretins, una generació d'idiotes.

Mentre els camps de futbol i les sales de boxa estan plens de gent, el teatre català està buit, amb una buidor que fa pena i vergonya.

Mentre el públic devora els periòdics d'esports, els llibres catalans—i castellans i xinesos—s'amunteguen i s'arnen en les llibreries.

Cal preocupar-se més de les coses de l'esperit, cal donar més atenció al llibre!

Trieu-la bruna!

Un professor de psicologia ha fet un curiós experiment. Ha triat sis dones sensibles, tres brunes i tres rosses. Les ha reunit davant de la pantalla d'un cinema i ha projectat davant d'elles una escena d'amor.

Mentrestant, per mitjà d'aparells especials, ha registrat les reaccions nervioses de les sis dones. D'aquesta experiència el professor n'ha pogut treure aquesta conclusió:

"Les brunes són més emotives que les rosses."

De manera que si voleu ésser estimats amb vehemència, ja ho sabeu: trieu-la bruna!

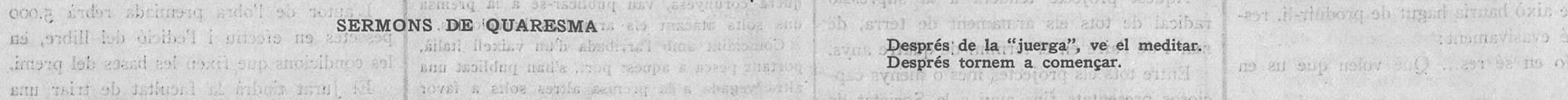
Premi Joan Crexells

Les proves també han estat amb...
Manteniment com els procediments...
serà concedit anualment a uns obrers...

Les proves també han estat amb...
Manteniment com els procediments...
serà concedit anualment a uns obrers...

Les proves també han estat amb...
Manteniment com els procediments...
serà concedit anualment a uns obrers...

Un altre tenedros...
La primera transmissió...
Un home un cap...
des, treballa en un...
"d'obra petona".

SERMONS DE QUARESMA

Després de la "juerga", ve el meditar.
Després tornem a començar.

CARTAS DE FORA

MONISTROL

Fa unes setmanes que, al cinema de la "Cooperativa Obrera", s'hi ve repetint un cas gens lloable, pels motius que breument expressarem.

Les tardes de les festes, la gran part de vilatans creu que, per a passar-les, no hi ha altre esbarjo que el cinema, per això veureu com hi acudeixen a corrua feta i s'omplen les fileres, els recons, els bancs i, quan tot està ple, s'ocupen els passadissos, els passadissos, senyors! No hi ha dret que les nostres autoritats siguin tan tolerants!

Senyors de la Directiva, que no saben que els passadissos han de deixar-se lliures i quan s'han acabat els seients s'ha de dir "prou"?... Que potser ignoren que el saló d'espectacles ha devingut un "Señoras" i "Caballeros" tot d'una peça?... A un hom se li presenta repentinament una revolta d'interiors, i, què ha de fer aquell malaurat, si no pot passar per enlloc, fent-se-li impossible anar al "C. de Cent"?... Doncs, res, enllestir, amb la garantia de què els més propers en participin... I les Ordenanzas Municipales per què serveixen? Magnífic Ajuntament!

Nosaltres, que ens creiem amb el deure d'intervenir per al bé dels vilatans, demanem que no s'emplenin els passadissos. Per què?... Naturalment, perquè hom no es vegi amb un compromís en ple espectacle, sense ésser-ne ell el responsable.

Sabem que l'Ajuntament està preparant una magna festa amb motiu de la inauguració de les aigües en la part alta de la Vila; hi assistiran — sinó ens han aixecat la... dallonses — altes personalitats militars, representants del P. U. P. de la comarca, arquitectes d'"olé", pèrits que hi entenen, etcètera, etc. No dubtem que també hi haurà el magnífic i succulent banquet que s'acostuma fer de comiat en aquests actes, i després la vibrant oratòria (?) dels comensals.

Prometem assistir-hi, no fos cas que a l'hora menys pensada fossin útils els nostres serveis per a acompanyaments a domicilis particulars...

Un estol de jovenetes que estan per a florir, ens deixen entreveure amb les seves "ligas" que tenen uns interiors deliciosos i encisadors... Vaja, que llurs pares deuen preocupar-se poc d'elles; reconeixem-les i

GOLIAT I DAVID

L'americà.—Quan arriplegui En Sandino, me'l menjo.
En Sandino.—Ja, ja, ja!

sabrem qui són aquests brètols que deixen que llurs filles ensenyin les cuixes pels carrers.

Uns pobres "niños bien", que no deuen tenir gaire feina, s'han convertit en fermes col·laboradors del molt ridícul i poca-solta setmanari manresà "Xerrameca", insultant a tort i a dret a qui els sembla i descarament.

Nosaltres desitjariem es mirassin en un esspill perquè es fessin càrrec que no són tan "macos" com es pensen, i si tenen ganes d'escriure, poden fer-ho a les parets dels comuns, com acostumen, ja que la seva literatura no serveix per altre lloc.

Lamentem que les autoritats manresanes tolerin la publicació d'aquest periòdic (?), creador de rancúnies i odís, estroncador de pau i tranquil·litat.

Per al bé de la comarca, seria el nostre anhel hi hagués qui s'ocupés d'abolir aquests tros de paper vermell que als quins l'escriuen podem titllar de desvergonyits, mancats d'educació i coneixements.

UN AMIC DEL BÉ

AQUEST NUMERO HA ESTAT VISAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

Quantes mils pessetes s'han gastat en les festes de Carnestoltes!
Quantes llàgrimes s'haurien pogut eixugar amb aquestes pessetes mal gastades.

El Papa ha condemnat les obres de D'Annunzio.

Ara que estan per a publicar-se, pagades per subscripció nacional i subvencionades pel rei.

S'ha estrenat la pel·lícula del "Quixot". Ara que tothom es sent Quixot, que cada dia n'hi han més!

La llei seca als Estats Units ha causat en un any més de cent víctimes entre els contrabandistes.

Voleu dir que l'alcohol en causava tant? Creiem que no.
Les embriagueses no fan tan mal? Doncs, deixeu-los beure.

A Nova York es construirà una casa de 57 pisos.

Amb poques cases com aquesta es solucionaria a Barcelona el problema de fer desaparèixer les immundes barraques que la volten.

Dos aviadors francesos volen fer un viatge a la lluna.

Tot el més que podran fer és quedar-se a la lluna de València.

A Madrid es fa una enquesta sobre el futur règim.

Voleu dir que no es pensa massa enllà? Millor fóra ocupar-se del present.

El afiliats al Ku-Klux-Klan d'ara en avant no portaran careta.

El que haurien de fer és arrancar la careta als altres.

Aquest any la rua s'ha vist molt animada; hi ha hagut molta alegria.

Després diran que hi ha misèria. Si estem al millor dels països.

El governador de Tarragona ha suspès per quinze dies "El Diario de Tarragona". Sentim el contratemps.

Per Carnestoltes es fa broma, broma de debò. Però no tothom aconsegueix fer-ne tanta com alguns cordovesos. La prova és que dimarts passat, un tal Domènec Moreno es vestí d'arrena-queixals, i va fer la broma de voler arrancar un queixal a un tal Pere Arroyo, i l'Arroyo, fent més broma encara, es tregué un punyal i matà Moreno.

Diuen de Varsòvia que ha mort a Lisco el jueu Leib Feld, que tenia cent vint-i-cinc anys, després d'un segle de matrimoni.

Deixa una vidua de cent dinou anys i sis fills, el més gran dels quals, que és una "noia", té ara vuitanta anys.

Durant tota la seva vida, Feld havia gaudit d'una perfecta salut.

Aquesta família feia trampa, car no és possible que tots visquin tants anys.

El popular diari argentí "Crítica" insereix la primera correspondència dels seus redactors Edmund Guibourg i Arteché (dibuixant), en llur viatge per Europa.

L'article, bellament il·lustrat, és una conversa amb Santiago Rusiñol, tinguda al Café Riera, "un bolichito en el magnífico Paseo de Gracia".

Ho celebrem de debò, per nosaltres i pel nostre "Tiago". I això del "bolichito", ens ha emocionat de debò.

S. C.: Aquestes al·lusions no passarien, malgrat la seva innocència. — E. P.: Anirà ben aviat.—S. C.: Anirà si ens és permès.—J. I.: Però, home, en quin país us penseu que vivim?—E. P. D.: Es molt lamentable el que dieu, si no és una broma; però més que a nosaltres, cal que ho denunciï a les autoritats laiques i eclesiàstiques competents.—A. G.: Es excessivament llarg.